

deles skal tabe sig; det er umuligt at drage en Grændse mellem de Tilfælde, hvor Straffens Udførelse maa indtræde, og dem, hvor en Formildelse deraf kan finde Sted. Dette gjælder ligesaa vel om politiske Forbrydelser, som det gjælder om andre Forbrydelser. Man maa rigtignok haabe og ønske, at Livsstraf aldrig skulde finde Sted for politiske Forbrydelser, man maa overhovedet haabe og ønske, at der slet ingen Straf maatte finde Sted for det Slags Forbrydelser; men Straffen maa staae der, for i alt Fald at afholde dem, der ellers kunde være tilbøielige til at begaae saadanne Forseelser af Nøstertankfulness, men som dog muligt vilde lade sig affrække ved, at der truede dem en streng Straf i Baggrunden. Men en saadan Trubfel synes mig ikke, der vil ligge i den af den ærede 5te Landssthingsmand for den 2den Valgkreds (Borgen) foreslaaede Straffebestemmelse, og den synes mig ligesaa lidet at indeholdes i den af Udvalget foreslaaede Straffebestemmelse; thi en Straf af Statsfængsel har ikke noget Afstrækkende for dem, der ville begive sig ud paa den Bane, at søge at omslyrte Forsætningen, som have det Haab, i alt Fald have det Alternativ, at kunne komme til Statens øverste Styrelse, til at staae i Spidsen for Statsmagten, eller paa den anden Side at kunne tilbringe Tiden i et Statsfængsel, der altid er en forholdsvis mild Straf, ja, som efter de Bilkkaar, hvorunder denne Straf hidtil i mangfoldige Tilfælde har været udøvet, snarere kan ansees som en tarvelig Forsørgelse end som nogen egentlig Straf. Jeg har derfor troet, at det vilde være farligt, at man her udelukkede Muligheden af, at anvende de Straffe, som man endnu ikke er kommen til Overbeviisning om at skulle udelades ved Straffelovgivning i Almindelighed. Jeg har ikke anseet dette Spørgsmaal som i den Grad praktisk vigtigt, at det vil kunne gjøre en fuldstændig Forandring i Regjeringens Anskuelse om Lovudkastets Benyttelse overhovedet, om Udvalgets Forslag kom til at træde istedet for Regjeringens Forslag, thi man maa, som sagt, haabe, at det Slags Forbrydelser aldrig ville indtræffe. Den her i Landet herskende Mand, den hele Besindighed og Nøstighed, som besjaer Folket, er den bedste Borgen for, at saadanne Forbry-

delsler ikke ville finde Sted. Men, naar man endnu ikke er kommen paa det Rene med, hvilke Forandringer der kunne foregaae med Hensyn til en saadan Straffebestemmelse i Straffelovgivningen overhovedet, saa troer jeg, at det er farligt, og navnlig for Consequentens Skyld farligt, at gjøre saadanne Forandringer i enkelte Grene af Straffelovgivningen.

Schytte: Det er med Hensyn til Udkastets § 13, at jeg maa tillade mig et Par Ord. Jeg hører vistnok ikke til dem, der kunde ønske Pressen belagt med haarde Straffebestemmelser, da jeg tilfulde erkjender, hvor let og ofte uskyldigt en Forfatter kan komme i det Tilfælde at blive stillet under Loven, og, ligesom jeg hidtil har talt for enhver Lempelse, der er fremført ved Straffebestemmelserne, saaledes agter jeg ogsaa fremdeles at gjøre det. Men, medens dette saaledes er min Hensigt, kan jeg ikke nægte, at det Maximum af Straf, der er indeholdt i Udkastets § 13, forekommer mig i enkelte Tilfælde at være for lille. Det er Pressens Misbrug, man vil hæmme, og det forekommer mig, at af alle de Misbrug, der kunne begaaes ved Pressen, kan intet begaaes værre end de Misbrug, der ere indbefattede under § 13. Jeg har hos en Forfatter læst, at det var hans Mening, at den største Synd, hvormed en Mand kunde betyngne sin Samvittighed, var den, at efterlade sig slette Skrifter. Jeg troer, der er Sandhed i denne Mening, og det vil heller ikke kunne nægtes, at der kan gives Tilfælde, hvor der ved at udbrede Skrifter af den Art, som § 13 indeholder, kan begaaes en Forbrydelse saa stor, at vistnok en højere Straf end 2 Aars Fængsel burde anvendes. Det vil vistnok ikke være i Regelen, men saadanne Tilfælde kunne dog unægteligt tænkes, og det vilde være en Usuldkommenhed i Loven, naar den ikke omfattede saadanne Tilfælde. Saaledes som jeg erkjender at være enig med, hvad der af den ærede 5te Landssthingsmand for 9de Valgkreds (Schoum) er yttret med Hensyn til Straffebestemmelsen i § 9 og Størrelsen af de Forbrydelser, som denne Paragraph omhandler, og ligerviis den store Forbrydelse, det er, at gjøre Brud paa den Ufrænklighed og Hellighed, som Regenten og de andre nævnte Personer med rette til-